

ΠΑΘΕΑ

Έργο λυρικό για βαρύτονο (ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ), βαθύφωνο (ΧΟΡΟΣ)
μικτή χορωδία, κρουστά και ηλεκτρονικούς ήχους.

Τό κείμενο δέν τραγουδιέται, φθογγίζεται. Ίδιαίτερα έντονη προ-
φορά τῶν συμφῶνων. Ἡ χορωδία τραγουδᾷ ἐκτός κειμένου μόνο
φωνήεντα (π.χ. *Αἰαῖ-αἰαῖ, εἶ-εἶ, ἰού-ἰού* καί ἰδίως μιά κραυγή
ἄλγους *ἄου-ἄου*), σέ αντίθεση μέ τίς σκληρές συλλαβές τοῦ κειμέ-
νου. Τό τραγούδι τῆς χορωδίας δέν εἶναι συνεχές. Μπαίνει κατά
διαστήματα καί διατρέχει τά μεγάφωνα, πού εἶναι κυκλικά τοπο-
θετημένα στήν αἴθουσα. Στό ἰντερλούντιο ὅμως ἀκούγεται ἀπό
ὄλα τά μεγάφωνα, σάν νά τραγουδᾷ τό ἀκροατήριο.

Σκηνή Α

Ὁ ἐκτελεστής πάνω σέ βᾶθρο στό βάθος τῆς σκηνῆς. Ἡ σκηνή
σκεπάζεται μέ μαῦρο πανί, ἀφώτιστο, πού ἀνεβαίνει στό βᾶθρο
καί τόν ἐκτελεστή, τυλίγοντάς τον μέχρι τόν λαιμό. Φόντο μαῦρο,
ἀφώτιστο. Ἐνα λευκό σπότη ἀπό ἀριστερά καί ἓνα ἀπό δεξιά φωτί-
ζουν μόνο τό πρόσωπο τοῦ ἐκτελεστή. (Νά φαίνεται ἓνα πρόσωπο
αἰωρούμενο στό κενό). Φωνή φυσική μέ ένταση καί χρωματισμό.
Κίνηση μόνο κεφαλιοῦ καί ματιῶν, ὄχι σώματος. Στά τελευταῖα
του λόγια κλείνει σιγά σιγά τά μάτια. Μέ τήν τελευταία συλλαβή
τό κεφάλι του πέφτει μπροστά, τά σπότη σβήνουν, σκοτάδι.

Μουσικό ἰντερλούντιο.

Σκηνή Β

Σκηνικό ὅπως πρίν. Τά σπότη τώρα εἶναι πράσινα. Ὁ ἐκτελεστής
φορᾷ μάσκα πράσινη. Φωνή τελετουργική. Πρόσωπο ἀκίνητο.

Σκηνή Α

ΠΡΟΜ.

Αἰθέρα θεϊκέ, ταχύφτερες αὔρες, πόντια κύματα,
ἤλιε πανόπτη

Ἔρχεται πάλι, κυκλοφέρνει πάνω ἀπ' τό κεφάλι μου, μέ ὀσμίζεται. Τό στόμα του μέ τόν κόκκινο ἀφρό, τά αἰχμηρά του νύχια πού διαπερνοῦν ἐγκεφάλους, τά συρμάτινα δάχτυλα μέ τίς χιλιάδες βόλτ. Ἡ σύριγγα γεμάτη δίπλα στό πυρωμένο σίδηρο, ἡ στέππα κυρτή, ἡ φυτεία κοίλη, τά μεγάλα μάτια τῆς Ἡσιόνης κλειστά σ' ἕναν ἥσυχο ὕπνο. Χτυπῶ τόν χαλκά μου ρυθμικά στόν βράχο, τόν τσιμέντινο τοῖχο "Χουάν, δέν θ' ἀντέξω ἄλλη ἀνάκριση...". Κάποιος στηθοσκοπεῖ, κάποιος νίπτει τά χέρια του, ὁ μαχαιρωτός διακόπτης, τό νύχι τρίζει, τό πόδι σπάζει στό γόνατο, τό λογισμένο πλευρό... Λαέ, ἐκέκραξα

Πάνω σ' αὐτό τό ξέρασμα τοῦ σύμπαντος, μιά σφαῖρα ἀπό χῶμα ξερό καί μύτες βράχων νά προεξέχουν, πάνω σ' αὐτό κάθησα καί μόχθησα. Ἔργα τοῦ σκληροῦ βράχου καί τῶν χειρῶν μου, τά σμίλεψα ἕνα ἕνα τά στρογγύλεψα. Ἔργα τοῦ χώματος καί τῶν δακρῶν μου, τά μάλαξα ἕνα ἕνα τά ἔστησα. Ἔτσι ἐξάντλησα τόν ξερό βράχο καί τό ξερό χῶμα, ἀποκάλυψα τά δέντρα καί τίς θάλασσες καί τούς ἐγκατέ-

στησα.

Ὁ πυρσός μου κυκλοφορεῖ ἀπό χέρι σέ χέρι. Φωτίζει τούς ἀραχιασμένους ὀρίζοντες, καίει τά ξόανα μέ τίς φωλιές τῶν νυχτερίδων. Ὁ πυρσός μου δίπλα στή χύτρα, δίπλα στό ἀμόνι, δίπλα στήν πηγή. Ἀπό σπηλιά σέ σπηλιά, ἀπό ἀμπάρι σέ ἀμπάρι, ἀπό κελί σέ κελί, αἶνοι καί θούρια καί ὑψωμένες εἰκόνες καί ὑψωμένες γροθιές. Ἡ ἐλπίδα τυφλή. Ὁ θάνατος ἀπρόβλεπτος. Καί ἡ Κασσάνδρα... ἡ Κασσάνδρα! Ἡ Κασσάνδρα πορνεύεται δημόσια πάνω στόν τέθριππο. Οἱ Ἀργεῖοι χειροκροτοῦν. Ἡ Κασσάνδρα στολίζει τό αἰδοῖο της μέ Ἐθνικά σήματα. Εἰσπράττει χαρτονόμισμα καί δίνει ρέστα.

Τί μέ κοιτάζεις ὑστερικό ὄρνεο. Ἔφαγες ἥπιες, ἐκσπερμάτωσες. Δέν ἔχω σήμερα ἄλλο συκώτι, ἄλλη ἄρθρωση ἄσπαστη. Θά περιμένεις αὔριο, νά ξημερώσει ὁ ἄλλος αἰώνας. Καταπίνοντας τό κίτρινο σάλιο σου. Βλέποντας τήν στάθμη τοῦ κατακλυσμοῦ, αὐτοῦ πού θά σέ πνίξει, νά ἀνεβαίνει. Μετρώντας ἔντρομο τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου σέ τέταρτα φεγγαριῶν.

Δέν σέ φοβᾶμαι πιά. Οἱ κρίκοι σου, οἱ φάλαγγες καί τά καρφιά δέν μέ πονοῦν. Τό ὄξος σου τό χώνεψα. Σέ μάσησα. Σέ ἔφτυσα.

Αἰαῖ, αἰαῖ, ἔκγονα τῆς πέτρας καί τοῦ χώματος, σᾶς ἐξαγόρασα. Ἀκούμπησα τό δάχτυλό μου στό στήθος καί διόρθωσα τόν ρυθμό. Καθάρισα τήν λάσπη ἀπό τά μάτια. Τούς περπάτησα στά κύματα, τούς ἔβγαλα στήν ἀντίπερα ὄχθη.

Μ' ἓνα μακρὸ λευκὸ χιτῶνα καὶ τὸ φῶς ἀτόφιο στίς πρωτόπλαστες πλάτες τους. Ἀχάραχτοι δρόμοι, ἀχάραχτοι καρποί. Πέλματα νωπὰ πάνω σέ πράσινα φύλλα. Μεγάλα βήματα, εὐθύγραμμες τροχιές καὶ πίσω οἱ Δίες, γερόντια τρέμοντα, νά ἰχνηλατοῦν.

Ἄπό βράχο σέ βράχο, ἀπό ὄρος σέ ὄρος, ἀπό κελί σέ κελί, τὸ σῶμα μου διαμελίζεται καὶ διανέμεται εἰς βρωσιν. Ἄπό βράχο σέ βράχο, ἀπό ὄρος σέ ὄρος ἀπό κελί σέ κελί, σταγόνα αἵματος σέ σταγόνα ἰδρώτα, τά κύτταρά μου ἀνασυντίθενται, τὸ σῶμα μου σχηματίζεται, ἀρτιώνεται, κι ἔπειτα πάλι διαμελίζεται καὶ διανέμεται. Κι ἐσεῖς ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐωχία, λιμασμένοι. Λιμασμένοι γιὰ λίγη σάρκα, λίγη γνώση ἀπ' τὴν σάρκα, λίγη ὑπαρξὴ ἀπ' τὴν σάρκα. Ἄθερμοι, ἄναιμοι ἄσπερμοι θεατές τῆς θέρμης τοῦ αἵματος καὶ τοῦ σπέρματος.

Ἔχτισα τὸν Παράδεισό μου, καὶ τὸν συντηρῶ. Οἱ ἥλιοι ἀνατέλλουν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον σέ διάφορα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Τά ποτάμια κυλοῦν πότε πρὸς τὰ κάτω πότε πρὸς τὰ πάνω, ἀλλάζουν ὄχθες, μπορεῖς νά γεμίσεις καὶ ν' ἀδειάσεις ὅποιο ποτάμι. Οἱ καρποί ὠριμάζουν στήν παλάμη μόλις κοποῦν. Πεδιάδες καὶ βουνά πού μεταβάλλονται κάθε πρωί, πού δέν ὑπάρχει τίποτα γιὰ σύνθεση, συμπληρωματικά χρώματα, συμπληρωματικά γένη, πού οἱ πολλοὶ εἶναι ἓνας καὶ ὁ ἓνας Κανένας. Ἔχτισα τὸν Παράδεισο πού στέρησες Κρονίδα, συμβιβάσου Κρονίδα, εἶσαι ἀπ' ἔξω, ἡ θέση σου εἶναι γνωστή, ἡ ἀπόστασή σου μετρήθηκε ἀκριβῶς, γράφτηκε σ' ἓνα χαρτί καὶ πετάχτηκε στά σκουπίδια. Οἱ μεταστάσεις σου

μάταιες, τόσο ὁ Ὀλυμπος, τόσο τό Σινά, τίποτα.

Θῶπτε... Θῶπτε...

Μέ αὐστηρούς διαβῆτες χαράζουν πάνω στό χῶμα τόν κύκλο. Ἐλέγχουν τήν διάμετρο τοῦ τροχοῦ καί τοῦ συρματόσκοινου, μετροῦν τό μήκος τοῦ φάλαγγα καί τῶν καρφιῶν, φιλτράρουν τούς παράσιτους θορύβους, σημειώνουν τήν γωνία πτώσεως φωτός, κι ἔπειτα κάθονται γύρω ἀπό τόν κύκλο, στήν πρώτη σειρά, καί ἐτοιμάζουν τά σημειωματάρια, τά μαγνητόφωνα καί τά πινέλα. Ἀποδοκιμάζουν στήν εἴσοδο τοῦ Αὐτοκράτορα, ἀνατριχιάζουν στήν ἀντιστροφή τοῦ ἀντίχειρά του πρός τά κάτω, κι ἔπειτα κάθονται καλύτερα καί παρακολουθοῦν προσεκτικά τήν θλάση τήν ἐξάρθρωση καί τήν αἰμοχυσία. Σκιτσάρουν τούς σπασμούς, ἤχογραφοῦν τίς ἐπικλήσεις καί τίς κραυγές, παίρνουν δεῖγμα τῆς σάρκας καί τοῦ δέρματος. Κι ἔπειτα, στ' ἀμφιθέατρα, διδακτοροῦν τήν σχέση πόνου καί λυγμοῦ, στίς αἵθουσες ἐκθέσεων κρεμοῦν τά ἐκμαγεῖα τοῦ αἵματος, στίς αἵθουσες συναυλιῶν διευθύνουν τά ὀρατόρια τῶν Ρόγχων, στά σπουδαστήρια ἀναπτύσσουν τήν δικαιοσύνη τῆς ἱστορίας, τήν φυσική της ἀναγκαιότητα.

Θῶπτε... Θῶπτε... διαλογιζόμενοι θεατές τοῦ τεμαχισμοῦ μου. Μικροσκόποι τῶν μαρτύρων. Πρακτικογράφοι τῶν κατάκλυσμῶν. Συμβιβαστές στούς ἴσκιους τοῦ Πυρσοῦ μου. Αὐτοσυντηριστές, τροκτικά τῆς ὑπαρξῆς. Διαλεχτιστές, τροκτικά τῆς ἀλήθειας.

Θῶπτε... Θῶπτε Εὐσκοποὶ Ἀργεῖφόντες, ἔρπετά μέ τά μεταλλικά κόκαλα καί τό πλαστικό δέρμα.

Ὁ ἄνεμος τοῦ παγωμένου διαστήματος στίς ἀνοιχτές μου

σάρκες. Ἀνάμεσα οὐρανοῦ καί γῆς, ἀσβεστωμένου ταβανιοῦ καί τσιμέντινου δαπέδου. Ἐνας ὀξύς ἦχος μέσα ἀπ' τὰ σπασμένα δόντια καί τὰ πρησμένα χεῖλη. Κάπου πρέπει νά βρίσκεται τό σῶμα μου. Ζεστά κορμιά θά στέκονται ὄρθια, χωρίς ἀλυσίδες νά τὰ συγκρατοῦν, θά μποροῦν νά ἰσοροπήσουν στό κάθισμα τῆς καρέκλας, θά περπατοῦν στά δύο ὄχι στά τέσσερα. Κάποιο ἄλλο κορμί σέ ἀπόσταση ἀφῆς, ἓνα χέρι σέ νεῦμα, ἀκούμπημα ὤμων, συνωστισμός, ἓνα ζεστό σφίξιμο γύρω γύρω, ἓνα δωμάτιο γεμάτο χνῶτα, λόγια σμάρι περιστεριῶν... Τόξερα! Ἡ μεγάλη παρένθεση πού ξαφνικά σέ περικλείνει σέ σηκώνει ψηλά και σέ αἰωρεῖ. Ἀνάμεσα Ὀλύμπου καί γῆς. Οὔτε ἐπαναφορά οὔτε ταξίδι. Οὔτε παρών οὔτε ἀπών. Οὔτε μέ ὄνομα οὔτε χωρίς ὄνομα. Οὔτε ζωντανός οὔτε νεκρός. Ἀνάμεσα. Τόξερα τό τίμημα τῆς θυσίας χωρίς θύμα. Τό ἀποφάσισα.

Οἱ κρῖκοι κουδουνίζουν τά κόκαλά μου. Τό μάτι τοῦ ἀετοῦ στό μάτι μου. Ὁ οὐρανός σκοτεινιάζει. Ὁ Ὠκεανός εἶναι πιά πολύ μακριά. Τό τακούνι στά νύχια τῶν ποδιῶν. Ὁ τοῖχος μιά πομπή Παναθηναίων. Ὁ πέπλος ἀπό караβόπανο, τόν κρατοῦν ληστές. Ἀκολουθοῦν πόρνες κανηφόροι. Πρόσωπα ἰδρωμένα δουλεύουν πάνω στό σῶμα μου, μιά βραχνή φωνή λέει συνεχίστε.

Θῶπτε... Θῶπτε... Ἀντέχω. Χαμόγελο πίσω ἀπό ποτήρι κρύο νερό. Στό ταβάνι ἡ Ἰώ βιάζεται. Θῶπτε. Ὁ ἑκατόνταρχος μέ τήν γυαλιστερή περικεφαλαία... Ἡλεκτρικά καλώ-δια... Θῶπτε... Λα...ός μου... πρός... σέ... πα...ρα...δί...δω...

Σκηνή Β

ΧΟΡΟΣ

Ἄπολλον, Ἄπολλον

Ἀνάμεσα σέ αἵματα, οἰμωγές, λέξεις ἐπιθανάτιες, ρόγχους...
όγγους... όγγους...

Ἐκεῖνοι πού δέν φτιάχτηκαν ἀπό πέτρα καί σίδηρο.
Ἐκεῖνοι πού ἀρνήθηκαν νά μηρυκάζουν τόν ἑμετό τους
πάνω σέ ἕναν στύλο, ἐκεῖνοι πού δέν ἔγιναν καθ' ὁμοίωσιν
ἀλλά καθ' ὑπέρβασιν, σέ παραστέκουν καί σέ συγχωροῦν.
Ἡ πρώτη ὕβρις συντελέστηκε. Ἡ ἄλλη ὕβρις ἀκολουθεῖ.
Ποῖός Σκυθικός βράχος καί ποιός Σταυρός θά τίς ἐξιλεώσει;
Λάθος ὁ Ὑμέναιος, λάθος ὁ χορός. Ἡ μήτρα ἀνάσκελη
αἱμορροεῖ τό αἷμα τῆς ἀνθρωπότητας. Μένουν οἱ βράχοι μέ
τό ναυαγισμένο σπέρμα πού ξεραίνεται στόν ἥλιο. Μένει τό
χῶμα καί τό δάκρυ, ἢ τά χαλίκια τοῦ ξεροπόταμου πού τά
ρίχναμε πίσω μας μ' ἕναν ἀρσενικό ἢ ἕναν θηλυκό ἀριθμό.

Ἡ φλόγα καίει στό ξέφωτο. Ὁ λύκος ἀποστρέφει τά σου-
βλερά του δόντια κι ἀπομακρύνεται. Πίσω ἀπ' τόν θάμνο
ξεπροβάλλουν τά στεγνά δόντια τοῦ ἀνθρώπου.

Τά κρόταλα, τά κύμβαλα, τά θρακικά κρανία. Ὁ κλεμμένος
ὄργασμός –τά πεινασμένα στόματα πού τόν καταδιώκουν.
Ἡ μολυσμένη κληρονομία –οἱ σιδηρόφρακτες ὀρδές τῶν
εὐλαβῶν. Οἱ κορυφές φωτίζονται διαδοχικά ἀναγγέλλοντας

τίς ἀλώσεις. Καταμερίζονται τά λάφυρα καί τά πτώματα. Δίκαια. Καί τά ἱμάτια. Δίκαια. Μιά Ἴφιγένεια δική σου μιά δική μου. Μιά σκλήθρα τίμιο ξύλο δική σου μιά δική μου. Κι ἔπειτα τό σάρωμα τῆς ἀρένας γιά τήν ἐπόμενη τελετή.

Οἱ ἐκθρονισμένοι Δίες ἀνατινάζουν τούς Ὀλύμπους. Οἱ ἀπελεύθεροι τούς λεηλατοῦν. Κεράτινες σάλπιγγες, Τάγματα Ἀχαιῶν, Τάγματα Σταυροφόρων, στίφη Ἐθνικῶν ἀσμάτων, Ἱεριχώ... Ἱεριχώ... Ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους. Ἀπό μαύρου δέρματος ἕως λευκοῦ δέρματος. Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει καί κατεβαίνει μή τολμώντας τήν καταμέτρηση τῶν νηπίων. Καί τά ποτάμια ἐξακολουθοῦν νά ρέουν ξεπλένοντας, ὁ Σκάμαντρος, ὁ Ρῆνος, τό Δέλτα τοῦ Μεκόγκ.

Ὁ πυρσός προχωρεῖ σέ ἀλλεπάλληλες μεταστάσεις. Δίπλα στόν καταπέλτη, δίπλα στό βλῆμα, δίπλα στόν πυρηνικό κῶνο. Ἀπό τήν τέφρα τῶν ξοάνων ξεφυτρώνουν λιλιπούτειοι Κρόνοι. Ἅγιοι πατέρες ποιμαίνουν τήν λαιμαργία τους μέ σιδηρές ράβδους. Γεμάτες φάραγγες, γεμάτα πηγάδια, γεμάτοι κλίβανοι. Ἀπ' τήν πεδιάδα Γαί μέχρι τήν Πέτρα Μούκα καί τό δάσος τοῦ Κατύν, ἱερατεύματα ὀργανώνουν τίς παγκόσμιες τελετές ὠμοφαγίας. Ἀποπληρώνοντας Σκυθικούς βράχους, τό αἷμα μεταγγίζεται στό χῶμα, κι οἱ σάρκες λιπαίνουν τίς Κοιλιάδες τῶν Ἀμφορέων καί τά τσιμέντινα ὀδοστρώματα. Μέσα σέ μιά νύχτα ποιόν νά προλάβει κανεῖς νά θάψει. Οἱ ἄστεγες νυχτερίδες τῶν ξοάνων φωλιάζουν στά στόματα καί τίς μασχάλες, καί τό ὑπόθερμο φεγγάρι χορταίνει τήν νεκροφιλία του.

Κι ὁ φλογισμένος ὀρίζοντας ἐξακολουθεῖ νά περιστέλλεται.
Οἱ ἀπελεύθεροι ὀπισθοχωροῦν, ἐνώνονται πλάτη μέ πλάτη.
Βγάζουν μπροστά τούς Δίες καί τούς σφετεριστές Διῶν.
Αὐτοί πηδοῦν μέσα στίς φλόγες καί σώζονται.
Μέλη πού κρέμονται ἀπό παράθυρα καί καρβουνιασμένα
δέντρα. Διεσταλμένα μάτια στό πάτωμα τῶν κάρων καί τῶν
βαγониῶν. Πρόσωπα ἀνάσκελα μέ τίς οὐλές τῶν μεγατόνων.
Πάνω στήν ἄμμο τῆς καυτῆς ἐρήμου τό ἴχνος ἐνός κανθά-
ρου πού σέρνει τό μήνυμα. Ὁ Σταυρός, δεμένος στήν ἄκρη
τοῦ ματωμένου ἐπιδέσμου, κατεβαίνει, ἀέναα, στό χάος.

Ἄπολλον Ἄπολλον.

Ἕπατοι, Χθόνιοι, Οὐράνιοι καί ἀγοραῖοι. Θεοί ναυαγοί,
θεοί μετανάστες, θεοί παλίνοστοι. Μέ ἕναν Ἄγνωστο Στρα-
τιώτη καί μιά σακατεμένη κιβωτό ὁ καθ' ἕνας. Ἡ συμφωνία
τῆς ἐρήμου. Καταμερισμένες ἐπικράτειες, καταμερισμένες
προσευχές, καταμερισμένοι λαοφθόροι κεραυνοί. Ἴσορρο-
πία λατρείας. Μέσα σέ κάθε Κιβωτό χάρτινες πλάκες μέ
ὑπογραφές καί σφραγίδες. Δίπλα ὁ πυρσός, δίπλα τό Κοι-
νοβούλιο, ὁ Ἄρειος Πάγος, τό ἄσυλο ψυχοπαθῶν. Τό μάν-
να πέφτει ἐξ οὐρανοῦ μέρα νύχτα τά παιδιά τό κλοτσοῦν
στό δρόμο. Μυριάδες θυρίδες μυριάδες ἀνάτυπα ξαπλωμένα
μεσα στίς θυρίδες. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνάτυπου ἢ δικαιο-
σύνη τοῦ ἀνάτυπου ἢ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνάτυπου. Καί ὅσοι
θεραπεύτηκαν στήν Γαλιλαία, κληρονομοῦν κρανίων το-
πους καί τούς καλλιεργοῦν. Κι ὅσοι δέν θεραπεύτηκαν,
μαθαίνουν σέ κλινικές, ἐπιδέρονται, ἔπειτα ἀνοίγουν τά πα-
ράθυρα καί πηδοῦν στό δρόμο. Τό κίνημα καί τό ἀντικίνημα

τοῦ ἀνάτυπου. Ἡ διαλεκτική τοῦ ἀνάτυπου ἢ διόρθωση τοῦ ἀνάτυπου.

Ὁ πυρσός περιπολεῖ. Ἡ ὕβρις αἰμοδοτεῖ καί αἰμοδοτεῖται. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Λαοῦ συνέρχεται σέ διαστήματα τακτά. Ἀποφασίζει ὁμόφωνα ὑπογράφει. Ἱερατεύματα σπεύδουν καί συλλαμβάνουν ἀμέσως τόν ἐχθρό τοῦ Λαοῦ.

Ἀνάμεσα σέ συρματόσχοινα, τροχούς, φάλαγγες, βρόχους...όχους... όχους...

Ὁ ἐχθρός τοῦ Λαοῦ. Ἄκουσα τά βήματα τῆς φρουρᾶς καί τόν χτύπο στήν πόρτα. Εἶδα τίς ἐρπύστριες νά σέρνονται στούς νυχτερινούς δρόμους καί ἔνιωσα στό στήθος μου τό ἀγκομαχητό τῆς κυκλωμένης ἀναπνοῆς. Ἀκολούθησα τήν συνοδεία μέχρι τό στόμιο τοῦ Λαβύρινθου, περπάτησα κελιά ταξινομημένα μέ τούς αἰῶνες καί ὀλονύχτησα μέ δάδες, λάμπες πετρελαίου, λάμπες ἠλεκτρικού, δίπλα στό σταυρωμένο σῶμα τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Λαοῦ. Μέσα σέ μιά νύχτα ποιόν νά προλάβει κανεῖς ν' ἀποκαθλώσει. Κύριε, σῶσε τόν ἐχθρό τοῦ λαοῦ, τόν Λαό σου. Ὁ τροχός ἐξακολουθεῖ νά σφίγγεται, τό μαστίγιο νά σφυρίζει, τό κορμί νά ἀλέθεται. Χειρουργικές προσωπίδες σκυμμένες στά χεῖλη του προσπαθοῦν νά ξεχωρίσουν τίς λέξεις. Τό καταβρέχουν γιά νά συνέλθει, τό ἐνισχύουν μέ ἀντιβιοτικά, τό τρέφουν μέ κάθετῆρα. Λέξεις, λέξεις, οἱ ὅποιες λέξεις, ρόγχοι, κραυγές, οἱ ὅποιοι ψίθυροι, τοῦ ἀποκομμένου, τοῦ ἀρνητῆ τῆς ἀγωγῆς, τοῦ δραπετῆ τῆς θεραπείας. Οἱ τσιμέντινοι τοῖχοι τῆς Κιβωτοῦ ἀπομυζοῦν τό δροσερό του ὄραμα, κι ἀπέναντι, οἱ αἰμοσταγεῖς χάρτινες πλάκες, αἱματοβαμμένες καί πεντακάθαρες, κατατάσσουν, γιά λογαριασμό τοῦ Λαοῦ, τίς λέ-

Ξεις τούς ρόγχους καί τίς κραυγές, σέ παραγράφους σελίδες
καί τόμους.

Λαέ σῶσε τά θύματά σου τούς ἐχθρούς τοῦ λαοῦ, τήν
σάρκα σου.

Ἄπολλον, Ἄπολλον.

Φῶς σκοτάδι, θέση ἀντίθεση, σύστημα ἀντισύστημα, ὁδός
ἄνω ὁδός κάτω. Κι αὐτός πού δέν γιατρεύτηκε οὔτε στίς Γα-
λιλαῖες οὔτε στίς κλινικές, ὁ τελευταῖος ἀνθρώπινος πόνος,
νά τά συντηρεῖ.

Ἄπολλον, Κύριε, Λαέ, στά πόδια σου καταθέτω τά φοβερά
τοῦτα σκῆπτρα καί τά μαντεῖα στέφη. Ψηλάφησα τό πρόσω-
πο τοῦ Λαοῦ, σημεῖον ἀντιλεγόμενον, τό πρόσωπό σου. Νῦν
ἀπολύεις...